

WYROK

1 W Y R O K

1.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 października 2022 r.

4 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący sędzia SA Agata Regulska (spr.)

Sędziowie: SA Edyta Gajgał

SA Andrzej Szliwa

Protokolant: Wiktoria Dąbrowicz

5 przy udziale prokuratora Prokuratury (...) Waldemara Kawalca

6 po rozpoznaniu 11 października 2022 r.

7 sprawy P. P. (1)

8 oskarżonego o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

1 na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

9 od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

z 29 listopada 2019 r. sygn. akt III K 31/19

I. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie czynu przypisanego oskarżonego w punkcie II części dyspozytywnej w ten sposób, że przyjmuje, iż P. P. (1) dopuścił się go w okresie od stycznia 2018 roku do 22 marca 2018 roku oraz od 3 maja 2018 roku do 10 maja 2018 roku eliminując z opisu tego czynu ustalenie o uniemożliwieniu K. S. zawiadomienia służb medycznych o stanie zdrowia małoletniego M. S. celem udzielenia mu pomocy przez okres trwający nie dłużej niż trzy dni, przyjmując w to miejsce, iż skutecznie zniechęcał K. S. do takiego zawiadomienia;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. łączy kary orzeczone oskarżonemu P. P. (1) pkt. I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I niniejszego wyroku i wymierza mu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zalicza oskarżonemu P. P. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 15 maja 2018 roku do 11 października 2022 roku;

V. zasada od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. M. (1) 738 złotych, w tym należny podatek VAT, tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną oskarżonemu w postępowaniu odwoławczym;

VI. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 318/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu, III Wydział Karny, z dnia 29 listopada 2019 roku, wydany w sprawie o sygn. akt III K 31/19 w sprawie oskarżonego P. P. (1).			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			

# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego		

	rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd	

	w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
0.11.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
0.12.1. Ustalenie faktów				

0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1		P. P. (1)	Uprzednia karalność oskarżonego	Informacja z K.	k. 1360-1365
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---	---	---	---	---	---
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Informacja z K.	Dowód wiarygodny. Oskarżony jest osobą wielokrotnie karaną za przestępstwa			

		umyślne, co musiało znaleźć odzwierciedlenie przy wymiarze kary.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
_____	_____	_____	_____
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

jego treść w zakresie oceny prawnej czynu i zastosowania prawa materialnego (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 148 § 1 k.k. i art. 156 § 1 pkt 2 k.k. i art. 207 § 1a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., zamiast art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z 64 § 1 k.k.) wyrażający się uznaniem, że oskarżony P. P. (1) znęcał się psychicznie i fizycznie nad nieporadnym ze względu na wiek i pozostającym w stosunku zależności od oskarżonego małoletnim M. S., czym spowodował u niego rozstrój zdrowia w postaci ciśnienia wewnątrzczaszkowego, ostrej niewydolności oddechowej, zespołu dziecka potrząsanego oraz krwaka podtwardówkowego, w ten sposób że wielokrotnie krzyczał, szarpał, potrząsał, rzucał na łóżeczko, uderzał butelką

od mleka,
uderzał otwartą
ręką po głowie i
mając
świadomość
możliwości
nastąpienia
śmierci dziecka
wobec
widocznych
objawów u
dziecka takich
jak gorączka,
ciężki
nieregularny
oddech, godził
się na śmierć
dziecka nie
powiadamiając
stosownych
służb i
zabraniające
tego K. S.,
a do śmierci
której nie doszło
wskutek
interwencji
kuratora
sądowego K. W.,
pomimo że ze
zgromadzonego
materiału
dowodowego
wynika, że na
żadnym etapie
oskarżony nie
działał z
zamiarem
ewentualnym
pozbawienia
życia
małoletniego,
zważywszy że
opisywane przez
Sąd objawy
jako oczywiście
zagrożające
życiu (gorączka,
nieregularny
oddech) nie są

charakterystyczne
wyłącznie dla
zdiagnozowanego
u małego
krwiaka
podtwardówkowego,
a nadto
rozpoznanie tej
jednostki
chorobowej i
powiązanie jej
z ewentualnym
zachowaniem w
postaci
potrzęsania
wymaga
specjalistycznej
wiedzy
medycznej,
której oskarżony
nie posiadał,
wziąwszy
również pod
uwagę jego
deficyty
intelektualne i
poznawcze, zaś
rekonstrukcja
przebiegu
zdarzenia,
prowadzącego
do rozstroju
zdrowia
małego,
jest co najmniej
utrudniona, jeśli
nie niemożliwa,
a to z uwagi na
deficyty
intelektualne,
poznawcze,
odtworzeniowe i
tendencję do
konfabulacji
jedynej osoby,
która miała
być świadkiem
opisywanego

	zdarzenia, tj. K. S..		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut jest chybiony. W doktrynie i orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku lecz powinien zmierzać do wykazania, jakich konkretnie uchybień, w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd oceniając zebrany materiał dowodowy. Sama możliwość przeciwstawienia</p>			

ustaleniom sądu
orzekającego
odmiennego
poglądu w
kwestii ustaleń
faktycznych,
opartego na
innych
dowodach
aniżeli te, na
których oparł się
tenże sąd nie
może prowadzić
do wniosku, że
rzeczywiście sąd
ten dopuścił się
przy wydaniu
wyroku
omawianego
uchybień
(vide: wyrok
Sądu
Apelacyjnego w
Lublinie z dnia
27 lipca 2021 r.,
sygn. akt II AKa
109/21, LEX
nr 3248909).
Odniesienie się
do tego zarzutu
znacznie
utrudnia jego
sformułowanie
przez obrońcę
w pierwszej
kolejności
podczas gdy, jak
to wynika z
treści środka
odwoławczego,
stanowi on li
tylko
konsekwencję
naruszenia
przepisów
postępowania.
Nie jest przeto
zarzutem
samodzielnym, a
jedynie

konsekwencją
innych
zaniedbań, które
raczy dostrzegać
obrońca w
postępowaniu
Sądu I instancji.
Wyprzedzając
nieco fakty,
skoro obraza
przepisów
postępowania,
podniesiona w
apelacji jako
zarzut
pierwotny, nie
została
uwzględniona to
również zarzut
błędu w
ustaleniach
faktycznych nie
ma racji bytu.
Odniesienie się
szczegółowe do
poszczególnych
kwestii
związanych z
zamiarem
oskarżonego i
zeznań
pokrzywdzonej
znajdzie się
zaś w punkcie
3.2. niniejszego
uzasadnienia.
Tutaj warto
jedynie wskazać,
że ustalenia
faktyczne
poczynione
przez Sąd I
instancji są
prawidłowe i
znajdują oparcie
w
przeprowadzonych
dowodach,
wynikają z nich
w sposób

logiczny. Godzi się również dostrzec, że deficyty intelektualne pokrzywdzonej nie przekreślają automatycznie treści jej zeznań. Winny być one ocenione z ostrożnością i w oparciu o opinię biegłej psycholog, co wszak uczynił Sąd Okręgowy. Zamiar z którym działał oskarżony jest zaś wywiedziony na podstawie całokształtu okoliczności sprawy, a ustalenia Sądu Orzekającego w tym względzie są nie do podważenia.

Wniosek

Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 207 § 1a k.k. i uznanie oskarżonego winnym tego, że w dniu 15 maja 2018 r. spowodował u pokrzywdzonej K. S. obrażenia ciała w postaci

zasadny
częściowo
zasadny
niezasadny

stłuczenia barku
prawego,
stłuczenia
ramienia
prawego,
stłuczenia
grzbietu, które
spowodowały
rozstrój zdrowia
pokrzywdzonej
na okres poniżej
7 dni, przy
czym czynu tego
dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa, w
ciągu 5 lat
od odbycia kary
łącznie 1 roku
pozbawienia
wolności
orzeczonej
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Miliczu z dnia
30 września 2011
r. o sygn. akt
II K 538/10 za
umyślne
przestępstwa
podobne
kwalifikowane z
art. 207 § 1
k.k., art. 157 §
2 k.k. i art. 190
§ 1 k.k., objętym
następnie
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Kluczborku z
dnia 20 marca
2014 r. o sygn.
akt II K 813/13
na mocy którego
wymierzono mu
karę łączną w
wymiarze 2 lat

i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
odbywał m.in.
od dnia 25
września 2013
r. do dnia 7
kwietnia 2015 r.,
tj. czynu z art.
157 § 2 k.k. w
zw. z art. 64 §
1 k.k. i za to
wymierzenie mu
kary w dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia;

Zmiana
zaskarżonego
orzeczenia w
pkt II i
uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu;

Ewentualnie
przy przyjęciu,
że rozstrój
zdrowia
małoletniego
pokrzywdzonego
M. S. został
spowodowany
przez
oskarżonego –
zmiana
zaskarżonego
orzeczenia w
pkt II poprzez
uznanie
oskarżonego
winnym tego, że
swoim
zachowaniem
bezpośrednio,
nie dalej niż
na 2 dni
przed zabranie

małoletniego M. S. do szpitala w dniu 10 maja 2018 r., spowodował rozstrój zdrowia w postaci: zespołu nadciśnienia wewnątrzczaszkowego, ostrej niewydolności oddechowej, zespołu dziecka maltretowanego (potrząsanego) oraz krwaka podtwardówkowego, leczonego zabiegowo trepanopunkcją okolicy dwuczółowej z zastosowaniem drenażu przestrzeni podtwardówkowej, które stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu małoletniego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Miliczu z dnia 30 września 2011

r. o sygn. akt
II K 538/10 za
umyślne
przestępstwa
podobne
kwalifikowane z
art. 207 § 1
k.k., art. 157 §
2 k.k. i art. 190
§ 1 k.k., objętym
następnie
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Kluczborku z
dnia 20 marca
2014 r. o sygn.
akt II K 813/13
na mocy którego
wymierzono mu
karę łączną w
wymiarze 2 lat
i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
odbywał m.in.
od dnia 25
września 2013
r. do dnia 7
kwietnia 2015 r.,
tj. czynu z art.
156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 64
§ 1 k.k. i za to
wymierzenie mu
kary w granicach
połowy
ustawowego
zagrożenia;

Zmiana
zaskarżonego
orzeczenia w
pkt III i
uniewinnienie
oskarżonego od
przypisanego
mu czynu.

<p>Zwięzłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentacja podniesiona powyżej czyni niezasadnym wnioski apelującej.</p>			
Lp.	Zarzut		
<p>3.2.</p>	<p>obrazy przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., która miała wpływ na jego treść, a wyrażającą się:</p> <p>1. brakiem dokonania wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego, która motywowała przyjęcie przez Sąd meriti w ramach procesu dowodzenia, że zamiar ewentualny oskarżonego pozbawienia życia pokrzywdzonego M. S. został udowodniony oraz że materiał</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

dowodowy
pozwał na
przyjęcie tej
formy zamiaru,
pomimo że
jedynie
teoretyczna
ocena czynu
sprowadzona
została do
pochopnego i
niepopartego
okolicznościami
stwierdzenia, że
oskarżony
przewidywał i
godził się ze
skutkiem, który
ostatecznie nie
nastąpił;

2. wybiórczą
oceną materiału
dowodowego,
polegającą na
przyjęciu, że
oskarżony w
sposób
długotrwały
znął się nad
małoletnim
pokrzywdzonym
M. S., podczas
gdy z zeznań
świadców, w
szczególności S.
F. (1), G. S., A.
D., D. C., wynika
jednoznacznie,
że osoby te nie
zaobserwowały
w okresie
poprzedzającym
inkryminowane
zdarzenie,
wskutek którego
małoletni trafił
do szpitala,
żadnych
objawów

świadczących o stosowaniu wobec niego przemocy;

3. sprzecznym z materiałem dowodowym ustaleniem, że oskarżony od urodzenia znęcał się nad małoletnim, czym ostatecznie doprowadził do rozstroju zdrowia opisanego w akcie oskarżenia, w sytuacji gdy obiektywna ocena materiału dowodowego, w szczególności zeznania świadków, a także opinia biegłego sądowego M. B. (str. 7 protokołu przesłuchania z dnia 13.09.2019 r.) prowadzi do konstatacji, że stan M. S. mógł powstać nie wcześniej niż na ok. 2 dni przed przyjęciem dziecka do szpitala;

4. bezrefleksyjnym oparciu się przez Sąd I instancji na zeznaniach pokrzywdzonej

K. S. i uznaniu ich za wiarygodne, pomimo że upośledzenie pokrzywdzonej powoduje, że ma ona tendencje do konfabulacji, a przy tym jej zdolności percepcyjne i poznawcze są na poziomie rozwoju 7-letniego dziecka, co powoduje, że zdolność zapamiętywania, odtwarzania sytuacji w czasie jest u pokrzywdzonej na niskim poziomie;

5. ustaleniu przez Sąd, że to oskarżony spowodował rozstrój zdrowia małoletniego, podczas gdy brak jest jednoznacznych dowodów o tym świadczących, z wyjątkiem zeznań samej pokrzywdzonej, które są ogólnikowe, chaotyczne, lakoniczne, a miejscami także sprzeczne ze sobą, co czyni dokonaną przez Sąd rekonstrukcję

zdarzenia
wątpliwą;

6. niezasadnym
uznaniu, że
oskarżony godził
się na śmierć
dziecka poprzez
zaniechanie
zawiadomienia
stosownych
służb przez okres
3 dni, w sytuacji
gdy objawy w
postaci gorączki
wystąpiły w noc
poprzedzającą
przyjęcie
małoletniego do
szpitala, a
małoletni
otrzymał środki
przeciwgorączkowe;

7.
bezpodstawnym
uznaniem, że
oskarżony znęcał
się od początku
znajomości nad
pokrzywdzoną
K. S., podczas
gdy ze
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
wynika, że do
rozstroju
zdrowia wskutek
bezpośredniego
działania
oskarżonego
doszło wyłącznie
w dniu 15 maja
2018 r.;

8.
bezpodstawnym
uznaniu, że

wycofanie i
lękliwa postawa
pokrzywdzonej
była skutkiem
znęcania się
przez
oskarżonego nad
pokrzywdzoną,
podczas gdy
biegła psycholog
J. P. nie
była w stanie
stwierdzić, z
czego wynika
lękliwość
pokrzywdzonej,
w szczególności,
że wywiad
rodzinny
pokrzywdzonej
obciążony był
różnymi
wydarzeniami z
jej dzieciństwa
(str. 6 protokołu
przesłuchania z
dnia 22 maja
2019 r.);

9. brakiem
wyciągnięcia
wniosków przez
Sąd z opinii
sądowo-
psychiatrycznej
dotyczących
osoby
oskarżonego i
stwierdzonych u
oskarżonego
cech osobowości
psychopatycznej,
co doprowadziło
do błędnego
odczytywania
zachowań
oskarżonego
jako działań,
mających na celu
znęcanie się,

	<p>a w efekcie przypisania mu usiłowania zabójstwa w zamiarze ewentualnym;</p> <p>10. niezasadnym przyjęciu, że zeznania E. K. (1) oraz M. K. (dawniej M.) noszą przymiot wiarygodności w zakresie w jakim mowa jest o groźbach kierowanych w stronę M. K., podczas gdy zeznania te stoją w oczywistej sprzeczności z zeznaniami funkcjonariuszy Policji, którzy brali udział w interwencji w dniu 15 maja 2018 r., co doprowadziło w konsekwencji do błędnego ustalenia, że oskarżony groził M. K. pozbawieniem życia.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zarzut skarżącej jest niezasadny. Zarzuty obrazy przepisów postępowania nie znalazły potwierdzenia. Sąd meriti dokonał bowiem prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o wszystkie przeprowadzone dowody. Materiał dowodowy został oceniony w sposób zgodny z art. 7 k.p.k., a przy tym zgodnie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Próżno szukać w nim luk czy sprzeczności. Przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w

toku rozprawy
głównej
całości
okoliczności
sprawy,
rozważeniem
okoliczności
przemawiających
zarówno na
korzyść, jak i
na niekorzyść
oskarżonego,
pozostaje
zgodne ze
wskazaniami
wiedzy i
doświadczenia
życiowego oraz
zostało
wyczerpująco i
logicznie
uargumentowane
w uzasadnieniu
wyroku (vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
dnia 22 czerwca
2020 r., sygn.
akt II AKA
62/20, LEX
numer
3036529).
Takiej oceny
dokonał Sąd
Okręgowy w
uzasadnieniu
zaskarżonego
orzeczenia. Jest
ona szczegółowa
i wszechstronna.
Sąd I instancji
wskazał przy tym
jakie dowody
uznał za
wiarygodne
dokładnie
zaznaczając z
czego to wynika.
Uznanie

poszczególnych dowodów za niewiarygodne znajduje natomiast poczesne miejsce w wywodach organu orzekającego. Jego jasne i wnikliwe wywody pozwalają odtworzyć tok rozumowania i przyczyny takiego a nie innego podejścia. Co więcej nie sposób uznać dokonanej analizy za dowolną, skoro Sąd Orzekający wskazuje na poparcie swych ocen konkretne dowody, przy czym ich analiza odbywa się po ich wnikliwym skonfrontowaniu. Argumentacja zawarta w środku odwoławczym nie przekonuje o tym, by doszło do naruszenia reguł określonych w art. 7 k.p.k. Odmienna ocena dowodów, korzystna dla oskarżonego, jest oczywiście prawem strony,

lecz nie wynika z niej bynajmniej to, by analiza dowodów dokonana przez Sąd I instancji była dowolna.

Ad 1 i 6.

Sąd I instancji przeprowadził w sposób prawidłowy postępowanie, a następnie ocenił poszczególne dowody, zgodnie z treścią art. 7 k.p.k., mając na uwadze ich całokształt i wzajemne powiązania, poczynił także nie budzące wątpliwości ustalenia faktyczne. Sąd Okręgowy trafnie zauważył, na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego, iż oskarżony wskutek podjętych przez siebie działań godził się na śmierć dziecka nie powiadamiając stosownych służb. Organ procesowy wskazał wyraźnie na czym oparł się przy ustalaniu

owego zamiaru.
W żadnym razie uwagi apelującej nie mogą zmienić tej trafnej konstatacji.
Zamiar to określony w art. 9 § 1 k.k. proces zachodzący w psychice sprawcy, wyrażający się w świadomej woli zrealizowania przedmiotowych znamion czynu zabronionego, przy czym zamiar zarówno bezpośredni jak i ewentualny oznacza zjawisko obiektywnej rzeczywistości, realny przebieg procesów psychicznych, nie jest zaś pojęciem z dziedziny ocen, czy też z dziedziny wartości (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 14 marca 2018 r., sygn. akt II AKa 37/18, LEX nr 2491896).
Niejako dla przypomnienia zauważyć należy, że zamiar bezpośredni polega na tym, iż sprawca chce

popelnić czyn
zabroniony.
Niezbędna jest
przy tym
świadomość
sprawcy
zarówno co do
celu, jak i
środków do tego
prowadzących, a
więc znamion
czynu
zabronionego
oraz wola ich
realizacji. Jeśli
zaś chodzi o
zamiar
ewentualny to
jego istota
sprowadza się do
tego, że sprawca
przewidując
możliwość
popelnienia
czynu
zabronionego,
nie chce go
popelnić, ale
się na to
godzi. Zamiar
ten zawsze
towarzyszy
jakiemś
innemu
zamiarowi, który
to nie musi być
wcale
skierowany na
bezprawny cel.
Tak więc
„godzenie się”
dotyczy skutku
ubocznego,
realnego, lecz
w rozumieniu
sprawcy jedynie
prawdopodobnego
w stosunku do
podstawowego
celu jego

działania (vide: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 18 grudnia 2012 r., sygn. akt II AKa 159/12, LEX nr 1321946). Nie ulega też wątpliwości, iż ustalenia co do zamiaru sprawcy muszą mieć charakter kompleksowy i wynikać z całokształtu okoliczności sprawy.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób nie przyjąć, by oskarżony działał z zamiarem ewentualnym. To w wyniku zachowań oskarżonego doszło do powstania u małoletniego zespołu nadciśnienia wewnątrzczaszkowego, ostrej niewydolności oddechowej, zespołu dziecka maltretowanego (potrząsanego) oraz krwiaka podtwardówkowego, które to z kolei stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą

życiu dziecka, a nadto spowodowały nieuleczalną i długotrwałą chorobę w postaci uszkodzenia mózgu poprzez powstanie wodniaków mózgu, będących następstwem krwawienia podtwardówkowego, powodujących między innymi zaburzenia wzroku oraz przykurcze kończyn.

Dostrzec trzeba, że swoje czynności sprawcze oskarżony podejmował wobec zaledwie niemowlęcia, działał przy tym impulsywnie i gwałtownie.

Takie zachowania oskarżonego dotyczyły również tak wrażliwych części ciała jak głowa.

Oskarżony jest przy tym dorosłym, sprawnym intelektualnie mężczyzną, który winien przewidywać skutki swoich

działań. Jeśli
zatem potrząsał
małym
dzieckiem,
mając pełną
wiedzę na temat
tego jak
niewielką
odporność ma
ono na wszelkie
uderzenia czy
potrząsanie, to
jednocześnie
obejmował
swoim
zamiarem
powstanie
określonych
obrażeń i chciał
je spowodować.
Przecież nawet
średnio
rozgarnięty
człowiek zdaje
sobie sprawę
z kruchości i
delikatności
dziecka i jego
organów
wewnętrznych
oraz tego, że
użycie większej
siły może
spowodować
poważne
konsekwencje.
Jednocześnie
pojawienie się u
pokrzywdzonego
określonych
objawów takich
jak gorączka,
nieregularny
oddech czy w
końcu
niewydolność
oddechowa,
bladość skóry
świadczyły o
poważnym jego

stanie.
Oskarżony
doskonale
zdawał sobie
sprawę ze
swojego
działania, a
niewzywanie
służb
medycznych
było
spowodowane
jego obawą o
siebie i
ewentualne
konsekwencje
prawne.
Oskarżony
ukrywał dziecko
przed
interwencją
pogotowia czy
pracownikami
opieki
społecznej, jak
również
zniechęcał K. S.
do
zawiadamiania
pogotowia. Już
tylko dla
postronnego
obserwatora
stan dziecka
wzbudzał
niepokój, jak
wynika
choćby z
zeznań K. W..
Stan dziecka
dostrzegła
także jego matka
– osoba o
ograniczonych
predyspozycjach
intelektualnych.
Dla
oskarżonego,
który wszak
spędzał z

dzieckiem więcej czasu niż kurator W., musiało być jasne, że jego stan może prowadzić do śmierci zwłaszcza, że stale się pogarszał. Oskarżony zaś nie robił nic, by dziecku pomóc. Nie skonsultował nawet stanu zdrowia dziecka z lekarzem, podając mu tylko leki przeciwgorączkowe, które wszak nie pomagały. Obrońca podnosi, że rozpoznanie tej jednostki chorobowej u dziecka i powiązanie jej z zachowaniem oskarżonego wymagało specjalistycznej wiedzy medycznej. Nie chodzi o to, że oskarżony nie jest lekarzem i nie potrafił poprawnie zdiagnozować dziecka. Istotą sprawy jest bowiem to, że P. P. (1) potrząsał dzieckiem, dopuszczał się w stosunku do niego także

innych form
przemocy, a
więc ujawnione
zaburzenia
zdrowia u
małoletniego w
krótkim czasie
po takim
traktowaniu
przez
oskarżonego z
pewnością
musiały wiązać
się z jego
zachowaniem, o
czym ten
przecież
doskonale
wiedział. Mimo
to zaniechał
powiadomienia
stosownych
służb. K. W. czy
pokrzywdzona
również nie
są lekarzami,
a mimo to
dostrzegały
niepokojące
objawy u
małoletniego. U
świadka W.
wywołało to
natychmiastową
konieczność
zawiadomienia
służb
medycznych.
Percepcja
intelektualna
świadka i
oskarżonego jest
zbliżona.
Przecież świadek
nie posiadała
żadnych
predyspozycji w
zakresie
medycyny,
podobnie jak

oskarżony, nie
była też
obarczona
deficytami
intelektualnymi,
jak K. S.. Godzi
się przypomnieć,
że objawy
chorobowe
dziecka pojawiły
się po tym
jak oskarżony
kolejny raz
potrząsał nim, a
następnie rzucił
nim mocno
do łóżeczka.
Objawy
chorobowe,
które później
wystąpiły
rzeczywiście są
charakterystyczne
dla wielu
chorób, lecz
nie może tutaj
zniknąć z oczu
to wcześniejsze
zachowanie
oskarżonego. K.
S. z racji swoich
deficytów
intelektualnych
mogła
niewłaściwie
ocenić stan
zdrowia dziecka
i nie widzieć
zależności
pomiędzy
zachowaniem
oskarżonego a
objawami jakie
wykazywał
małoletni. Już
jednak całkiem
inaczej należy
oceniać stan
świadomości
oskarżonego.

Wedle treści opinii sądowo-psychiatryczno-psychologicznej oskarżony nie jest chory psychicznie obecnie i nie był chory psychicznie w krytycznym czasie. Nie jest również upośledzony umysłowo. Biegli wykluczyli także inne zakłócenia czynności psychicznych mogące mieć wpływ na ocenę poczytalności oskarżonego. Wprawdzie rozpoznano u oskarżonego zaburzenia osobowości o typie osobowości psychopatycznej, jednakże nie ma to znaczenia w ocenie jego poczytalności. Oskarżonego charakteryzuje brak empatii, płytka uczuciowość wyższa, roszczeniowość czy niski próg wyzwalania frustracji. Jego motywacja nie miała charakteru chorobowego.

Sposób działania mieści się w obszarze osobowości psychopatycznej i wynikającego z tego deficytu empatii. Deficyt ten nie determinuje jednakże sposobu reagowania oskarżonego, ma on zachowaną pełną możliwość wolnego wyboru sposobu swojego zachowania i ponoszenia konsekwencji swoich decyzji. Internalizacja norm społecznych jest u niego co prawda niska, lecz wie on bardzo dobrze jakie działania są zgodne z normami społeczno-prawnymi i ma umiejętności ich przestrzegania (k. 822). Oskarżony zatem umie wiązać swoje zachowanie z jego możliwymi konsekwencjami i musiał mieć w pamięci swoje wcześniejsze brutalne zachowanie względem M. S.. Nie mógł zatem

nie podejrzewać
związku
przyczynowego
między swoim
działaniem a
stanem dziecka.

Na gruncie
niniejszej
sprawy nie jest
jednakże
możliwe
przyjęcie, że
oskarżony
uniemożliwił K.
S.

zawiadomienie
służb
medycznych o
stanie zdrowia
małoletniego
celem udzielenia
mu pomocy
przez okres
trwający nie
dłużej niż trzy
dni.

Pokrzywdzona
dysponowała
bowiem
telefonem
komórkowym,
przez który
prowadziła
korespondencję
z kuratorem
sądowym lub
asystentem
rodziny, często
ukrywając to
przed
oskarżonym. W
dniu 10 maja
2019 r.
telefonowała
także do kurator
K. W.. Nic
nie wskazuje
także na to,
by nie mogła

wychodzić z mieszkania. Nie można jednak bagatelizować tego, że to oskarżony skutecznie ją zniechęcał do podjęcia takich działań.

Wywierał na nią silną presję, wykorzystując przy tym jej niepełnosprawność intelektualną.

Sama pokrzywdzona podała, że oskarżony nie chciał jechać z dzieckiem do szpitala, jednocześnie nie dał jej telefonu i kluczy. Zważyć również należy na to, że pokrzywdzona bała się oskarżonego, o czym świadczy także treść opinii biegłej psycholog.

Nadto jej zdolności intelektualne sprawiały, że trudno jej było ocenić właściwie stan dziecka i odpowiednio zareagować.

Ad 2-3.

Ustalenia co do kontaktów oskarżonego z

pokrzywdzoną i małoletnim były jednoznaczne, a ich cechą charakterystyczną niemal od początku były agresywne zachowania P. P. (1). Przecież to właśnie zeznania wymienionych w zarzucie świadków stały się podstawą dla wdrożenia procedury Niebieskiej Karty, ograniczenia władzy rodzicielskiej K. S. w drodze orzeczenia Sądu Rodzinnego, czy też zobowiązania pokrzywdzonej do pozostawania z synem w specjalistycznej placówce pomocowej. Świadkowie relacjonują też obszernie stan pokrzywdzonej, obrażenia jakie u niej zaobserwowali, a także jej obawy i lęki związane z zachowaniem oskarżonego. Nie bez znaczenia jest i ich relacja na temat zachowania oskarżonego w stosunku do nich

i pokrzywdzonej. Przecież decyzja o odizolowaniu pokrzywdzonej wraz z dzieckiem w specjalnej placówce została podjęta na skutek zeznań K. S.. Świadek S. F. (2) wskazała, między innymi, że pokrzywdzona przed Sądem Rodzinnym zrelacjonowała, że boi się oskarżonego, że ją bije, kopie i że rzuca dzieckiem. „Pamiętam, że K. mówiła, że P. jak jest zdenerwowany ale często jest zdenerwowany, to podchodzi do łóżeczka i potrząsa dzieckiem mocno (...)” (k. 86). Świadkowie nie mówią o obrażeniach dziecka do czasu ujawnienia feralnego zdarzenia, lecz nie oznacza to bynajmniej, że oskarżony nie stosował względem niego żadnych form przemocy. Wynika to wszak z logicznych i konsekwentnych zeznań K. S..

Nadto zeznania te uwiarygodnione są relacjami wskazywanych w zarzucie świadków, którzy zrelacjonowali agresywne zachowanie oskarżonego nie tylko w stosunku do nich, lecz także i do pokrzywdzonej. Już tylko niejako pomocniczo wskazać należy na opinię sądowo-psychologiczną o oskarżonym, która ujawnia u niego osobowość psychopatyczną i brak empatii oraz niski próg wyzwolenia frustracji. Także opinia o oskarżonym z jednostki penitencjarnej ujawnia sposób jego zachowania. Już samo niewpuszczanie osób uprawnionych, w tym lekarzy, do mieszkania rodzi wątpliwości co do intencji oskarżonego. Wszystkie wymienione dowody pozwalają na

ocenę i przyznanie wiarygodności zeznaniom pokrzywdzonej odnośnie znęcania się oskarżonego nad małoletnim w sposób długotrwały.

Należało jedynie zmienić opis czynu w tym zakresie, że przyjąć, iż oskarżony znęcał się nad dzieckiem w okresie od stycznia 2018 r. do 22 marca 2018 r. i od 3 maja 2018 r. do 10 maja 2018 r. Nie mógł bowiem oskarżony tego czynić w okresie od 23 marca 2018 r. do 2 maja 2018 r., albowiem pokrzywdzona przebywała wówczas z małoletnim w specjalistycznym ośrodku pomocowym bez oskarżonego.

W dokumentacji medycznej i opinii biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B. u M. S. rozpoznano

zespół dziecka
maltretowanego,
krwawienie
podtwardówkowe,
zespół
nadciśnienia
wewnątrzczaszkowego,
ostrą
niewydolność
oddechową,
leczone
zabiegowo
trepanopunkcją
okolicy
dwuczołowej i
ewakuacją
krwiaka
podtwardówkowego
z zastosowaniem
drenażu
przestrzeni
podtwardówkowej.
Przedstawione
uprzednio
dowody
niezbicie
świadczą o
znęcaniu się
oskarżonego nad
małoletnim.
Dodać trzeba, że
biegły B. oceniał
obrażenia jakich
doznał małoletni
w wyniku
konkretnego
zachowania
oskarżonego. To,
że nie
wspomniał o
tym, że istniały
obrażenia
wcześniej nie
przekonuje do
wyciągnięcia
wniosku, iż
oskarżony nie
znęcał się nad
małoletnim.
Biegły w swojej

opinii odnosił się bowiem do mechanizmu powstania krwiaka, a nie do tego czy oskarżony spowodował jakiegokolwiek inne obrażenia u dziecka swoim zachowaniem. Jego potrząsanie czy też inne zachowania opisane w zarzucie mogły bowiem początkowo nie dawać takich obrażeń wewnętrznych.

Ad 4.

Zeznania pokrzywdzonej zasługiwały na wiarę. Nie budzi żadnych wątpliwości to, że do jej depozycji należy podchodzić z ostrożnością, a to z uwagi na deficyt pokrzywdzonej i treść opinii sądowo-psychologicznej. Tak właśnie, niezwykle wnikliwie, podszedł do treści relacji składanej przez K. S. Sąd Okręgowy uwypuklając

wszystkie
elementy
świadczące o
tym, że jej
zeznania
zasługują na
przydanie im
waloru
prawdziwości.
Rekonstrukcja
przebiegu
zdarzenia w
oparciu o
zeznania
świadka jest
możliwa. Nadto
nie jest to
jedyny dowód w
sprawie.
Potwierdzeniem
wiarygodności
składanej relacji
jest opinia
biegłego z
zakresu
medycyny
sądowej czy
dokumentacja
medyczna.
Dostrzec
również należy,
że wystąpienie
deficytów
intelektualnych
samo przez się
nie decyduje
o tym, czy
zeznania są
prawdziwe czy
też nie.
Podlegają one
bowiem ocenie
Sądu, który czyni
to konfrontując
je z pozostałym
materiałem
dowodowym.
Niepełnosprawność
intelektualna
świadczycy może

jedynie o przekazywaniu określonych treści w sposób adekwatny do rozwoju psychicznego, a nie o kłamstwie czy zmyślaniu. Co więcej dodać należy, że świadkowie potwierdzają poszczególne zachowania oskarżonego w stosunku do pokrzywdzonej i opisują jej strach przed nim. To zaś dodatkowo wspiera wersję K. S.. Godzi się przy tym dostrzec, co trafnie wyeksponował Sąd Okręgowy, iż już w lutym 2018 r. pracownicy OSP w M. widzieli stan poważnego zagrożenia życia i zdrowia nie tylko dla pokrzywdzonej, ale i dla małoletniego. Już zaś w Sądzie Rodzinnym, na długi czas przed sprawą karną, pokrzywdzona zeznawała o stosowaniu przemocy przez oskarżonego wobec niej, ale i również syna:

„P. potrząsa dzieckiem, 4 dni temu, dziecko było w strachu, płakało” (k. 128). K. S. w swoich zeznaniach konsekwentnie i spójnie wskazywała, że oskarżony stosował przemoc w stosunku do niej i jej syna. Wedle treści opinii psychologicznych pokrzywdzona jest w stanie opisać to, czego doświadczyła lub zobaczyła. Może mieć natomiast trudności z określeniem czasu, jak i przedstawieniem chronologii tych zajęć. Z uwagi na posiadaną niepełnosprawność intelektualną świadek przejawia tendencje do konfabulacji, z łatwością ulega manipulacjom i poleceniom innych osób. Jednocześnie pokrzywdzona podawała szczegółowo formy przemocy, stosowanej wobec niej i dziecka, przez oskarżonego.

Były to sytuacje, w których przeżywała realną obawę o utratę życia, a więc wzbudzające skrajne emocje. Biegła psycholog wskazała: „Objawy niepełnosprawności intelektualnej, widoczne w zeznaniu świadka nie umniejszają ich wiarygodności (k. 214, 321v.). Ujawnia ona psychologiczne symptomy mogące świadczyć o maltretowaniu fizycznym lub psychicznym. Biegła J. P. zeznając na rozprawie podała również, iż pokrzywdzona przejawia objawy doświadczenia przemocy domowej. Reaguje strachem na oskarżonego. Nadto opiniując zeznania składane przez K. S. przed Sądem biegła stwierdziła, iż stworzone przez Sędziego warunki przesłuchania

opiniowanej –
poza salą sądową
–
zminimalizowały
stres, który
wpływa na
zakłócenie
przebiegu
procesów
poznawczych.
Efektem tak
indywidualnego
podejścia do
świadka, była
chęć
pokrzywdzonej
do współpracy z
osobami
biorącymi udział
w przesłuchaniu.
Kobieta była
rozmowna,
uważna i bardzo
zaangażowana w
całą procedurę –
mimo
odczuwanego
niepokoju i
strachu. Sąd
kierował do
pokrzywdzonej
pytania
formułowane w
sposób
dostosowany do
jej poziomu
funkcjonowania
poznawczego. Te
warunki
poprawiły
znacząco jakość
zdolności
koncentracji
uwagi, myślenia
i
odpamiętywania
zdarzeń przez
świadka (k.
1076).

Ad 5.

O tym, że w istocie rozstrój zdrowia małoletniego spowodował oskarżony świadczą zeznania pokrzywdzonej, opinia biegłego z zakresu medycyny sądowej M. B. oraz zgromadzona dokumentacja medyczna. Sąd Okręgowy odniósł się już do zeznań K. S. w poprzednim podpunkcie. Wymieniał także i to jakie obrażenia stwierdzała dokumentacja medyczna (ad. 2-3). Biegły M. B. w opinii pisemnej stwierdził nadto, iż obrażenia zdiagnozowane u małoletniego powstały w wyniku działania narzędzi tępych, tępokrawędzistych lub od uderzenia się o takie narzędzia i mogły one powstać w wyniku stosowania przemocy takiej

jak szarpania, potrząsanie, uderzenia w głowę dziecka lub też w wyniku rzucania dziecka na łóżko, to jest w okolicznościach opisywanych przez K. S.. Biegły na rozprawie opisał nadto sposób powstania obrażeń.

Ad 7.

Nie było przedmiotem uchylecia Sądu Najwyższego zachowanie oskarżonego względem pokrzywdzonej, określone w punkcie I części wstępnej zaskarżonego wyroku, a zmienione w zakresie czasokresu jego trwania przez Sąd Apelacyjny. W tej sytuacji wskazać trzeba na to, że zeznania pokrzywdzonej oraz świadków A. D., S. D., K. K. (1), G. S. oraz D. C. opisują zachowanie oskarżonego i obrażenia zaobserwowane

u
pokrzywdzonej.
Podają także to
w jaki sposób
zachowywała się
pokrzywdzona,
wskazują na jej
strach. W świetle
opinii biegłej
psycholog
zeznania
pokrzywdzonej
należy oceniać
z ostrożności,
ale – jak
już była mowa
– zasługują
one na wiarę.
Dodatkowo na
naganne
zachowania
oskarżonego
wskazują także
zeznania M.
K.. Zwłaszcza
zeznania
świadków
reprezentujących
organy
państwowe
zasługują na
szczególne
uwzględnienie.
Nie mieli oni
bowiem w ogóle
interesu w tym,
by
nieobiektywnie i
nierzetelnie
przedstawić
sytuację, a
opierali się na
bezpośrednich
obserwacjach, co
znalazło wyraz
także w
tworzonych
przez nich
pismach. Nadto
to właśnie

zachowania
przemocowe
oskarżonego
doprowadziły do
kontroli sądowej
i ograniczenia
władzy
rodzicielskiej, a
w końcu
konieczności
odizolowania
pokrzywdzonej.

Ad 8.

Zachowanie
oskarżonego, w
tym drażliwość,
wybuchy agresji,
presja
psychiczna,
izolowanie
pokrzywdzonej
wpływały
niewątpliwie na
łękliwość
pokrzywdzonej.
Istotnie biegła
psycholog
stwierdziła, że
pokrzywdzona
jest osobą
łękliwą i nie
była w stanie
stwierdzić z
czego ten stan
wynika, lecz
jednocześnie
podała: „Z
obserwacji
zachowania p. K.
oraz z tego, jak
zachowywała się
w gabinecie oraz
co opowiadała,
można
stwierdzić, że
przejawia
objawy
doświadczenia

przemocy domowej. Raz, jest to sytuacja, w której reaguje przestępstwem na każdy autorytet, dwa sytuacja wspomnienia o panu oskarżonym przestępstwa oddychać, zatrzymywała oddech, pojawiały się łzy, spuszczała głowę. Na pytanie „co się dzieje?” milczała” (k. 835).

Ad 9.

Sąd Okręgowy z opinii biegłych psychiatrów i psychologa wyciągnął prawidłowe wnioski. Z opinii wynika wprawdzie, iż rozpoznano u oskarżonego zaburzenia osobowości o typie osobowości psychopatycznej, jednakże nie ma to znaczenia w ocenie jego poczytalności. Oskarżonego charakteryzuje brak empatii, płytkość uczuciowości wyższa,

roszczeniowość
czy niski próg
wyzwalania
frustracji. Jego
motywacja nie
miała
charakteru
chorobowego.
Sposób działania
mieści się w
obszarze
osobowości
psychopatycznej
i wynikającego
z tego deficytu
empatii. Deficyt
ten nie
determinuje
jednakże
sposobu
reagowania
oskarżonego, ma
on zachowaną
pełną możliwość
wolnego wyboru
sposobu swojego
zachowania i
ponoszenia
konsekwencji
swoich decyzji.
Internalizacja
norm
społecznych jest
u niego co
prawda niska,
lecz wie on
bardzo dobrze
jakie działania
są zgodne z
normami
społeczno-
prawnymi i ma
umiejętności ich
przestrzegania
(k. 822). Nie
są to zatem
schorzenia
wpływające na
poczytalność u
oskarżonego, czy

powodujące
zaburzenia jego
świadomości.
Oskarżony
dokładnie
wiedział co
czyni, miał także
świadomość
konsekwencji
jakie jego
zachowanie
może
spowodować.

Ad 10.

Wyrok Sądu
II instancji nie
został uchylony
w zakresie tego
zarzutu, a
dotyczył jedynie
czynu II
opisanego w
części
dyspozytywnej
zaskarżonego
wyroku.

Wskazać jedynie
należy, gwoi
ściśłości, że
to agresywne
zachowanie
oskarżonego
było powodem
interwencji
funkcjonariuszy
Policji. Zeznania
państwa K.
pozostają spójne
z tym co
relacjonowała K.
S.. Depozycje zaś
funkcjonariuszy
Policji nie mogą
wpływać na
zmianę teźże
oceny. Zważyć
zwłaszcza
należy, że

świadek B. S. został przesłuchany po raz pierwszy dopiero na etapie postępowania sądowego, a więc po znacznym upływie czasu od zdarzenia. W pełni zrozumiałe jest zatem, że nie mógł on podać szczegółów interwencji zwłaszcza, że z podobnymi zdarzeniami ma do czynienia niejako na co dzień. Tym bardziej nie mógł zatem podać szczegółów odnośnie tego co podawali uczestnicy zajścia. Zeznania M. M. (3) zaś korespondują z tym co zeznała K. S. oraz państwo K.. Przyznał on zwłaszcza, że podczas interwencji oskarżony był bardzo agresywny w stosunku do pozostałych uczestników zdarzenia. Uwiarygadnia to zeznania pokrzywdzonej, która wskazała

na wypowiedziane pod jej adresem groźby i to, że bała się ich. Rozbieżności odnośnie tego kiedy miały one zostać wypowiedziane są w istocie drugorzędne. Nie zmienia to bowiem samej istoty zeznań pokrzywdzonej i świadków – uczestników zdarzenia. Należy także wyraźnie zaakcentować, że zarówno M. K. jak i E. K. (2) nie mieli żadnego powodu, by bezpodstawnie pomawiać oskarżonego. Przecież osoby te razem spędzały czas, a wcześniej oskarżony pomagał E. K. (2) w rąbaniu drewna. Gdyby istotnie do wypowiedziania gróźb nie doszło nie zostaliby wezwani funkcjonariusze Policji. Reakcja pokrzywdzonej i spójne przedstawienie przebiegu zdarzenia przez nią, E. K. (2) i K. S. w połączeniu z relacją

<p>interweniujących funkcjonariuszy, daje pełny obraz sytuacji i pozwala na przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 207 § 1a k.k. i uznanie oskarżonego winnym tego, że w dniu 15 maja 2018 r. spowodował u pokrzywdzonej K. S. obrażenia ciała w postaci stłuczenia barku prawego, stłuczenia ramienia prawego, stłuczenia grzbietu, które spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

orzeczonej
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Miliczu z dnia
30 września 2011
r. o sygn. akt
II K 538/10 za
umyślne
przestępstwa
podobne
kwalifikowane z
art. 207 § 1
k.k., art. 157 §
2 k.k. i art. 190
§ 1 k.k., objętym
następnie
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Kluczborku z
dnia 20 marca
2014 r. o sygn.
akt II K 813/13
na mocy którego
wymierzono mu
karę łączną w
wymiarze 2 lat
i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
odbywał m.in.
od dnia 25
września 2013
r. do dnia 7
kwietnia 2015 r.,
tj. czynu z art.
157 § 2 k.k. w
zw. z art. 64 §
1 k.k. i za to
wymierzenie mu
kary w dolnych
granicach
ustawowego
zagrożenia;

Zmiana
zaskarżonego
orzeczenia w
pkt II i

uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanego mu
czynu;

Ewentualnie
przy przyjęciu,
że rozstrój
zdrowia
małoletniego
pokrzywdzonego
M. S. został
spowodowany
przez
oskarżonego –
zmiana
zaskarżonego
orzeczenia w
pkt II poprzez
uznanie
oskarżonego
winnym tego, że
swoim
zachowaniem
bezpośrednio,
nie dalej niż
na 2 dni
przed zabraniem
małoletniego M.
S. do szpitala
w dniu 10
maja 2018 r.,
spowodował
rozstrój zdrowia
w postaci:
zespołu
nadciśnienia
wewnątrzczaszkowego,
ostrej
niewydolności
oddechowej,
zespołu dziecka
maltretowanego
(potrząsanego)
oraz krwiaka
podtwardówkowego,
leczonego
zabiegowo
trepanopunkcją
okolicy

dwuczołowej z zastosowaniem drenażu przestrzeni podtwardówkowej, które stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu małoletniego pokrzywdzonego, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Miliczu z dnia 30 września 2011 r. o sygn. akt II K 538/10 za umyślne przestępstwa podobne kwalifikowane z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k., objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 20 marca 2014 r. o sygn. akt II K 813/13 na mocy którego wymierzono mu karę łączną w wymiarze 2 lat

<p>i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał m.in. od dnia 25 września 2013 r. do dnia 7 kwietnia 2015 r., tj. czynu z art. 156 § 1 pkt 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzenie mu kary w granicach połowy ustawowego zagrożenia;</p> <p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt III i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.</p>			
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>			
<p>Argumentacja podniesiona powyżej czyni niezasadnym wnioski apelującego.</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.3.</p>	<p>rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w pkt I i II tego</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny</p>	

	<p>wyroku wobec oskarżonego polegającą na niedostatecznym uwzględnieniu opinii sądowo-psychiatrycznej o oskarżonym i wpływie osobowości psychopatycznej na przypisywany oskarżonemu zamiar pozbawienia życia małoletniego, oparciu się na wątpliwych z punktu widzenia rekonstrukcji zdarzeń zeznaniach pokrzywdzonej K. S. i w efekcie orzeczeniu kary, która nie spełnia dyrektyw, o których mowa w art. 53 k.k.</p>	# niezasadny	
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Zarzut na uwzględnienie nie zasługuje. Brak jest podstaw do ingerencji w orzeczenie Sądu I instancji w zakresie orzeczonych</p>			

wobec oskarżonego kar jednostkowych, choć należało, wobec zmiany opisu jednego z czynów, orzec na nowo wymiar kary łącznej. Pozostał on jednak tożsamy z tym co orzekł uprzednio Sąd Okręgowy. Środek odwoławczy, kwestionując wymiar kary, sprowadza się wyłącznie do polemiki z przyjętymi przez Sąd Okręgowy wnioskami dotyczącymi doniosłości okoliczności wymierzenia takiej, a nie innej kary. Orzeczone przez Sąd I instancji jej wymiar cechuje się prawidłowością i odpowiednim wyważeniem. Sąd Okręgowy wskazał jakie czynniki miał na względzie przy wymiarze kary i nie sposób nie podzielić jego argumentacji. Wskazać przy tym należy, że zarzut rażącej niewspółmierności kary, jako zarzut

z kategorii ocen, można zasadnie podnosić wówczas, gdy kara jakkolwiek mieści się w granicach ustawowego zagrożenia, to nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy gdy w społecznym odczuciu jest karą niesprawiedliwą (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 kwietnia 1985 r., sygn. akt V RN 178/85, OSNKW 1985/7-8/60).

Zważyć należy, że czyny I i II cechuje bardzo wysoki stopień społecznej szkodliwości.

Dotyczy to zwłaszcza czynu II. Ofiarą tegoż padł bowiem małoletni i to osoba całkowicie bezbronna i nieporadna, bo w wieku niemowlęcym. Obrażenia jakie

działanie
oskarżonego
wywołało są
poważne, a
skutki tego
pozostaną z
dzieckiem do
końca życia.
Mowa bowiem
jest o jego
trwałym
kalectwie. Takie
działanie
oskarżonego
musi zostać
należycie
ocenione, a
wymierzona
kara mieć postać
surowej. Nie
sposób przy
tym mówić o
okolicznościach
łagodzących.
Wszak
oskarżony
wiedział co
zrobił, a mimo
to nawet nie
powziął starań
ratowania
dziecka, godząc
się na jego
śmierć. Bardziej
przejęty był
tym, by nie
ponieść żadnej
odpowiedzialności
i by zdarzenie
nie wyszło na
jaw. Dopiero
interwencja
osoby trzeciej
pozwoliła na
uratowanie życia
dziecka, lecz
późno podjęta
nie mogła
zapobiec innym
trwałym

skutkom. Nie można także zapominać i o tym, że działanie oskarżonego nie było jednostkowe, ale potrząsanie dzieckiem było niejako normą i odpowiedzią na płacz dziecka czy jego krzyki. K. S. jest zaś osobą nieporadną, z deficytami intelektualnymi. Sposób jej traktowania przez oskarżonego, którego obdarzyła uczuciem jest więcej niż karygodny. Przez długi okres czasu musiała znosić przemocowe zachowania oskarżonego. Także trzeci z czynów godził w bezpieczeństwo pokrzywdzonej. Społeczna szkodliwość popełnionych przez oskarżonego czynów jest zatem wysoka, podobnie jak i stopień zawinienia. Podkreślić przy tym trzeba wyjątkową

brutalność
sprawcy.

Osobowość
psychopatyczna
stwierdzona w
opinii sądowo-
psychiatrycznej
w żadnym razie
nie pozwala
na obniżenie
kar, albowiem
oskarżony miał
możliwość
ukierunkowania
swoich frustracji
i zrozumienia
konsekwencji, co
było już zresztą
uprzednio
wskazywane.

Zeznania K. S.
zaś zasługują
na wiarę, o
czym również
była już mowa
w poprzednim
punkcie apelacji.
Nie sposób ich
uznać za
wątpliwe.

Ukształtowana
zaś wobec
oskarżonego
kara łączna
stwarza realne
możliwości na
osiągnięcie
korzystnych
efektów
poprawczych w
stosunku do
niego i nie nosi
cech nadmiernej
dolegliwości.

Wymierzona
oskarżonemu
kara stanowi
wystarczającą, a

zarazem adekwatną do stopnia jego zawinienia oraz stopnia społecznej szkodliwości przypisanego czynu represję karną za popełnione przestępstwo i z tych powodów cele kary zarówno zapobiegawcze, jak i wychowawcze zostaną zrealizowane. Poza tym kara w określonym wymiarze będzie oddziaływała właściwie na społeczeństwo, osiągając w ten sposób cele prewencji ogólnej, poprzez odstraszenie innych od popełniania tego typu przestępstw. Tylko taka kara jest w stanie podziałać na oskarżonego powstrzymująco i uświadomić mu nieuchronność i konieczność poniesienia odpowiedzialności.

Wniosek

<p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt I poprzez wyeliminowanie z opisu czynu art. 207 § 1a k.k. i uznanie oskarżonego winnym tego, że w dniu 15 maja 2018 r. spowodował u pokrzywdzonej K. S. obrażenia ciała w postaci stłuczenia barku prawego, stłuczenia ramienia prawego, stłuczenia grzbietu, które spowodowały rozstrój zdrowia pokrzywdzonej na okres poniżej 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa, w ciągu 5 lat od odbycia kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności orzeczonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Miliczu z dnia 30 września 2011 r. o sygn. akt II K 538/10 za umyślne przestępstwa podobne</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
--	---	--

kwalifikowane z art. 207 § 1 k.k., art. 157 § 2 k.k. i art. 190 § 1 k.k., objętym następnie wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kluczborku z dnia 20 marca 2014 r. o sygn. akt II K 813/13 na mocy którego wymierzono mu karę łączną w wymiarze 2 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbywał m.in. od dnia 25 września 2013 r. do dnia 7 kwietnia 2015 r., tj. czynu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i za to wymierzenie mu kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia;

Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt II i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu;

Ewentualnie przy przyjęciu, że rozstrój zdrowia małoletniego pokrzywdzonego

M. S. został spowodowany przez oskarżonego – zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt II poprzez uznanie oskarżonego winnym tego, że swoim zachowaniem bezpośrednio, nie dalej niż na 2 dni przed zabranieniem małoletniego M. S. do szpitala w dniu 10 maja 2018 r., spowodował rozstrój zdrowia w postaci: zespołu nadciśnienia wewnątrzczaszkowego, ostrej niewydolności oddechowej, zespołu dziecka maltretowanego (potrząsanego) oraz krwaka podtwardówkowego, leczonego zabiegowo trepanopunkcją okolicy dwuczółowej z zastosowaniem drenażu przestrzeni podtwardówkowej, które stanowiły ciężką chorobę realnie zagrażającą życiu małoletniego

pokrzywdzonego,
przy czym czynu
tego dopuścił się
w warunkach
powrotu do
przestępstwa, w
ciągu 5 lat
od odbycia kary
łącznie 1 roku
pozbawienia
wolności
orzeczonej
prawomocnym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
Miliczu z dnia
30 września 2011
r. o sygn. akt
II K 538/10 za
umyślne
przestępstwa
podobne
kwalifikowane z
art. 207 § 1
k.k., art. 157 §
2 k.k. i art. 190
§ 1 k.k., objętym
następnie
wyrokiem
łącznym Sądu
Rejonowego w
Kluczborku z
dnia 20 marca
2014 r. o sygn.
akt II K 813/13
na mocy którego
wymierzono mu
karę łączną w
wymiarze 2 lat
i 4 miesięcy
pozbawienia
wolności, którą
odbywał m.in.
od dnia 25
września 2013
r. do dnia 7
kwietnia 2015 r.,
tj. czynu z art.
156 § 1 pkt 2 k.k.
w zw. z art. 64

<p>§ 1 k.k. i za to wymierzenie mu kary w granicach połowy ustawowego zagrożenia;</p> <p>Zmiana zaskarżonego orzeczenia w pkt III i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Argumentacja podniesiona powyżej czyni niezasadnym wnioski apelującego.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1</p>		
<p>Zwiąże o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
0.11	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
0.15.2. <i>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Zmiana zaskarżonego wyroku w zakresie czynu przypisanego oskarżonego w punkcie II części dyspozytywnej w ten sposób, że przyjęto, iż P. P. (1) dopuścił		

się go w okresie od stycznia 2018 roku do 22 marca 2018 roku oraz od 3 maja 2018 roku do 10 maja 2018 roku, eliminując z opisu tego czynu ustalenie o uniemożliwieniu K. S. zawiadomienia służb medycznych o stanie zdrowia małoletniego M. S. celem udzielenia mu pomocy przez okres trwający nie dłużej niż trzy dni, przyjmując w to miejsce, iż skutecznie zniechęcał K. S. do takiego zawiadomienia.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączono kary orzeczone oskarżonemu P. P. (1) pkt I i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz w pkt I niniejszego wyroku i wymierzono mu karę łączną 15 (piętnastu) lat pozbawienia wolności;

<p>Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej zaliczono oskarżonemu P. P. (1) okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania w dniach od 15 maja 2018 roku do 11 października 2022 roku.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Z powodów wskazanych w punkcie 3.2. niniejszego uzasadnienia należało zmienić opis czynu przypisanego oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej zaskarżonego orzeczenia. Nie jest bowiem tak, że oskarżony uniemożliwił zawiadomienie służb medycznych, ale pokrzywdzoną do tego skutecznie zniechęcał. Inaczej należało też określić czasokres jego popełnienia. W pozostałym</p>	

zakresie
orzeczenie
odpowiada
prawu i nie
stwierdzono w
nim żadnych
uchybień.
Wobec
dokonanej
korekty
koniecznym
stało się
określenie
wymiaru kary
łącznie na 15
lat pozbawienia
wolności. Kara
ta spełnia
bowiem
dyrektywy
wymiaru kary
określone w
art. 53 k.k.
Ukształtowana
wobec
oskarżonego
represja karna
stwarza realne
możliwości na
osiągnięcie
korzystnych
efektów
poprawczych w
stosunku do
niego i nie nosi
cech nadmiernej
dolegliwości.
Wymierzona
oskarżonemu
kara stanowi
wystarczającą, a
zarazem
adekwatną do
stopnia jego
zawinienia oraz
stopnia
społecznej
szkodliwości
przypisanych
czynów represję

karną za
popelnione
przestępstwa i z
tych powodów
cele kary
zarówno
zapobiegawcze,
jak i
wychowawcze
zostaną
zrealizowane.
Poza tym kara
w określonym
wymiarze będzie
oddziaływała
właściwie na
społeczeństwo,
osiągając w ten
sposób cele
prewencji
ogólnej, poprzez
odstraszanie
innych od
popelniania tego
typu
przestępstw.
Wymierzona
kara w sposób
należyty
uwzględnia
stopień
społecznej
szkodliwości i
zawinienia
sprawcy.
Orzeczona kara
spełnia również
swoje zadania w
zakresie
prewencji
ogólnej, co do
poszanowania
prawa i
kształtowania
pozytywnych
postaw. Należało
także, wobec
treści wyroku,
orzec ponownie
o właściwym

<p>zaliczeniu na poczet orzeczonych kar rzeczywistego okresu pozbawienia wolności, co uczyniono na podstawie art. 63 § 1 k.k.</p>			
<p>0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</p>			
<p>1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiążle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		

V	<p>O wynagrodzeniu z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie § 4 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.</p>	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
VI	<p>Zwalniając oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze oparto się na</p>	

	<p>przepisie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., Nr 49, poz.223 z późn. zm.).</p>
7. PODPIS	
SSA Edyta Gajgał SSA Agata Regulska SSO (del.do SA) Andrzej Szliwa	

0.11.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Apelacja co do winy i kary		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana